

I

Jaren van oefening en enkels van staal. Dat zijn de factoren die ervoor zorgen dat ik zonder moeite met mijn *killer* pumps de trap van ons kantoor in Amsterdam op trippel. Wanneer ik langs het grote raam van de kantine kom, check ik mijn reflectie nog even, ook al is dat overbodig. Om door een ringetje te halen, zoals altijd. De sneeuw smelt simpelweg van mijn smetteloze pumps af. Mijn glanzende haar zit in een wrong en mijn slanke taille komt perfect uit in de gladde stof van mijn colbertje. Door het raam zie ik mijn collega's. Ze kijken vol bewondering naar me en als ze zien dat ik terugkijk, zwaaien ze enthousiast.

'Sophie!' roept Elize van de boekhouding. Ik zie aan haar gezicht dat ze met liefde een jaarsalaris af zou willen staan om er net zo uit te zien als ik.

Ik wuif vriendelijk naar haar. 'Wat zit je haar leuk,' zeg ik, ook al zit er geen enkel model in haar kapsel.

'Wat?' Haar gezicht vervormt.

'Wat zit je haar leuk,' herhaal ik wat harder. Ik hoor gegiechel.

Mijn ogen vliegen open en ik schiet overeind. Karlin staat over me heen gebogen en kijkt me minachtend aan.

'Dank je,' zegt ze kil en ze laat haar blik over me heen glijden, van mijn kapsel, dat zeer overtuigend een vogelnest imiteert (ik ben met nat haar gaan slapen), tot aan mijn afgetrapte nep-All Stars (acht euro bij de Scapino). Op hoge hakken kan ik alleen maar strompelen, want ik heb enkels van pudding.

‘Helaas kan ik hetzelfde niet van jou zeggen,’ voegt ze er droogjes aan toe.

Ik kijk beschaamd om me heen en zie overal gniffelende mensen uit hun hokjes gluren. Elize van de boekhouding kijkt spottend naar me. Waarom droomde ik dat ze me bewonderde? Dat kind doet niets anders dan me belachelijk maken.

‘Je hebt, eh...’ zegt Karlin, en ze trekt met een walgend gezicht een post-it van mijn wang. Ze wil hem op het bureau leggen, maar dan valt haar oog op de tekst.

‘Carrière maken,’ leest ze emotioneel voor. Er klinkt nog meer gegiechel.

O, bah.

Dit was níét wat ik in gedachten had toen ik hier kwam werken.

Officieel heet mijn functie Assistant Junior Copywriter. Dat klinkt erg belangrijk, maar wat het eigenlijk betekent is ‘die muts die voor iedereen koffie haalt’. Ik bevind me nog lager in de voedselketen dan plankton. Zelfs de man die eens per week op komt draven om de wc te ontstoppen als iemand er weer eens een berg pleepapier of een megadrol in heeft gedumpt, geeft me een knipoog en zegt met zijn gruisige stem: ‘Zeg wijffie, ik lust wel een lekker bakkie.’

Ik weet eigenlijk niet zo goed waarom ik hier blijf werken. Iedere ochtend sta ik op met het idee vandaag ontslag te nemen. Het zou een verademing zijn om te stoppen met deze vernedering. Gisteren las ik in *Elsevier* dat geweldige collega’s de meest genoemde reden zijn om te blijven hangen in een baan die je eigenlijk niet leuk vindt. Ik probeerde te bedenken welke collega’s ik zo leuk vond dat ze het de moeite waard maakten om drie jaar lang een shitbaan te hebben, en ik kon maar één naam bedenken.

Rein Lauwers.

Hij is de reden dat ik me iedere dag uit bed sleep, een poging doe om de woeste bos hooi die door moet gaan voor mijn kapsel

te fatsoeneren, mijn cornflakes naar binnen lepel en chagrijnig op de fiets stap.

Inderdaad, ik fiets naar mijn werk. Als enige bij ons op kantoor. Je hebt van die reclamebureaus waar het superhip is om naar je werk te joggen of fietsen, maar CopyBlinders hoort daar niet bij. Mijn collega's weigeren met een bezweet gezicht aan het werk te gaan en beulen zich daarom na werktijd af in de sportschool.

Alleen Dikke Jikke maakt zich nergens druk om. Dat mens groeit eerdaags vast achter haar computer en dan moeten we de muur eruit breken zodat zij er met een takelwagen uit gehesen kan worden. Ik maak geen grapje, volgens mij weegt ze met haar één meter vijfenzestig al bijna tweehonderd kilo. Maar toon geen medelijden, want als Jikke eenmaal een luisterend oor heeft gevonden is er geen ontkomen meer aan. Ik heb vorige week een keer de fout gemaakt te vragen: 'Hoe gaat het met je?' Drie kwartier later had ik blaren op mijn oren en stond ik haar als een robot tissues aan te geven, terwijl zij was aanbeland bij haar derde mislukte huwelijk en nog een bonbon nam. Ik geloof dat ze vastzit in een vicieuze cirkel: 'Ik eet omdat ik ongelukkig ben – ik ben ongelukkig omdat ik eet.'

Jikkens werkplek bestaat uit een hokje dat ongeveer even groot is als het mijne. Ze past er amper in met haar massieve lijf. De rest van haar afdeling negeert haar meestal zo goed en zo kwaad als dat gaat. Het enige voordeel van drie kwartier naar haar g jammer luisteren, was dat ik ongeneerd naar Rein kon gluren. De werkruimte die Jikke deelt met de andere administratieve miepjes grenst aan Reins kantoor; de twee ruimtes worden alleen van elkaar gescheiden door een glazen wand. Dus wierp ik af en toe een steelse blik naar binnen. Ik betrapte Rein erop dat hij zo nu en dan terugkeek en het viel me tot mijn grote vreugde op dat zijn gezicht steeds meelevender werd.

Het nadeel is dat Dikke Jikke nu denkt dat ik haar beste vriendin ben. Gisteren kwam ze me koffie brengen, terwijl ze daar-

voor twee trappen op moet. Hijgend en puffend als een astmatische bejaarde kwam ze bij mijn bureau aan. Ik heb geen eigen kantoor, niet eens een kleintje. Daar ben ik niet belangrijk genoeg voor. Omdat ik als brave assistent op iedere scheet die Karlin laat hoor te reageren, zit ik pal voor de deur van haar kantoor, samen met de boekhouding en de secretaresses. Om de zoveel tijd snerpt Karlins stem: ‘Sophie! Kun je voor mij wat kopietjes maken?’ ‘Sophie! Kun je koffie halen voor de klanten?’ ‘Sophie, wil jij deze brief nakijken?’

O, ik weet dat ze haar bevelen in vraagvorm giet, maar weigeren is geen optie. Ik kan me niet eens voorstellen hoe verbaasd/boos/verontwaardigd/geërgerd ze zou kijken als ik zei: ‘Luister, Karlin, ik heb het druk. Wees eens een grote meid en doe het zelf, ja?’

Als ze had geweten dat ze me gisteren redde van een uur lijdzaam luisteren naar Jikkés gejammer, had ze vast niet geroepen: ‘Sophie! Wil je even wat voor me op de post doen?’

Nee, dan had ze me per direct overgeplaatst naar Jikkés afdeling. Het enige wat Karlin namelijk leuker vindt dan mij bevelen geven, is mij uitlachen.

‘Sophie! Waar blijft die koffie?’

Ik zucht diep. Zodra er bezoek is, verandert Karlin in een nog grotere kenau dan ze normaal gesproken al is. Ik sta op en stoot per ongeluk mijn stoel om. Met veel kabaal klettert hij op de grond.

Elize kijkt me aan alsof ik de stoel naar haar hoofd heb gooid in plaats van gewoon op de grond. ‘Eh, onhándig?’ snauwt ze met een gefronst voorhoofd. Ze rolt met haar ogen.

Bah, wat is het toch een klerewijf. Helaas kan ik niets gemeens bedenken om terug te zeggen, dus grijns ik maar vals. Al geloof ik dat het er meer uit komt als een verontschuldigende glimlach. Nou en, het gaat om het idee.

Ik sjok naar de koffieautomaat. Onderweg bekijk ik mezelf in

de ruit van het kantoor waar Ben Belangrijk zich ophoudt. Hij wordt zo genoemd omdat hij altijd in pak komt opdruiven, zichzelf in zijn kantoortje opsluit, tot halfzes driftig gaat zitten typen en telefoneren en dan weer vertrekt. Ik geloof dat zelfs Karlin geen idee heeft wat hij doet.

Ik schrik van mijn eigen spiegelbeeld. Mijn haar, dat vanmorgen nog vol overgave ging voor de vogelnest-look, hangt nu als een dweil langs mijn hoofd. Ik heb voor het eerst in eeuwen meer make-up gebruikt dan alleen mascara, maar helaas heb ik de boel iets te enthousiast dichtgeplamuurd met foundation die een paar tinten lichter is dan mijn eigenlijke huidskleur. Nu lijkt ik wel een van die junks die achter het station rondschuifelen en iedereen smeken om geld voor een kop koffie. Alsof ze er niet gewoon bier en cocaïne van gaan kopen.

Ben Belangrijk kijkt op van zijn telefoongesprek en trekt vragend zijn borstelige wenkbrauwen naar me op. Die lijken zozeer op kleine, harige beestjes dat het me niets zou verbazen als ze morgen ineens naar beneden kruipen om een dagje voor snor te spelen.

Ik loop snel door.

Waarom eigenlijk? Is het soms verboden om voor zijn ruit stil te staan?

Een irritatiekriebel nestelt zich in mijn buik. Ik heb zin om ergens tegenaan te schoppen. In plaats daarvan tap ik braaf twee kopjes koffie – één met melk en één met suiker – en één cappuccino met suiker voor Karlin en haar bezoek. Met de kopjes rinkelend op een dienblad loop ik voorzichtig terug naar Karlins kantoortje. Als ik langs het kantoor van Ben Belangrijk kom, blijf ik extra lang voor zijn raam staan, zogenaamd om te kijken of er een haal in mijn panty zit. Hij kijkt verstoord op van zijn werk.

Trots op mijn rebelse actie steek ik mijn neus in de lucht en loop door.

BAM!

De kopjes kletteren op de grond en er spoelt een tsunami van lauwe koffie over me heen.

Boos kijk ik op naar de onvoorzichtige lullhannes die in de weg liep. ‘Argh! Kijk nou wat je...’

Mijn stem sterft weg.

Voor mijn neus staat Rein, net als ik druipend van de koffie.

‘O! Sorry,’ hijg ik. Mijn stem klinkt vreemd hoog en geknepen.

Ik ril als er een druppel koffie tussen mijn borsten glijdt en schaam me kapot. Ik droom er iedere dag van om zomaar in de gang tegen Rein aan te botsen. In mijn fantasie draag ik echter een luchtig zomerjurkje; geen lelijke verwassen blouse, vormeloze rok en vleeskleurige omapanty. Bovendien val ik in die fantasie charmant en licht als een veertje, omdat ik op onverklaarbare wijze tien kilo ben kwijtgeraakt. Rein vangt me dan nog net op tijd op met zijn sterke armen en ik kijk in die betoverende donkerblauwe ogen...

‘Gaat het?’ vraagt hij.

Ik kom terug in de werkelijkheid. Rein staat nog steeds ietwat verbaasd tegenover me, in zijn mooie lavendelkleurige overhemd waar nu een gigantische koffievlek op zit. Zijn bruine haar zit zoals altijd een beetje door de war, alsof hij er heel vaak gedachteloos met zijn handen doorheen is gegaan.

Ik knik een beetje dom. Hij draagt bijna nooit overhemden, dus dit is vast voor een speciale gelegenheid. En ik heb het verpest.

‘Ik zal even een doekje halen,’ stamel ik, en ik draai me zo snel om dat ik bijna over mijn eigen voeten struikel.

Er stijgt hatelijk gegiechel op vanaf het bureau achterin. Dat zijn Linda en Jessie, de graatmagere, hoogblonde secretaresses van Ben Belangrijk. Ze dragen meestal dezelfde kleren, zeggen vaak dingen in koor en volgens mij hebben ze regelmatig hetzelfde vriendje. Ik vind ze doodeng.

‘Wat een lompe koe,’ grinnikt Linda, die totaal niet haar best doet om zachtjes te praten. De woorden branden zich door me heen als een heet kooltje door een laag ijs. Waarom word ik hier

de hele dag uitgelachen? Oké, je zou kunnen zeggen dat ik één grote grap ben, maar zelf zie ik er de humor niet echt van in.

Als ik terugkom met een stapel doekjes, staat Rein met zijn rug naar mij toe. Zo te zien is hij met Linda en Jessie aan het kletsen. Ik voel mijn hart nog een stukje verder afbrokkelen. Wanneer ik dichterbij kom, zie ik dat Linda en Jessie niet hun normale, flirterige gezichtsuitdrukking voeren. Ze kijken eerder geschrokken. En Reins stem klinkt niet zo aardig. Eerder bozig.

‘...belachelijk om iemand zo te behandelen. Ze doet op één dag meer dan jullie samen in een week,’ zegt hij met zijn diepe stem. ‘Ik weet dat jullie vrouwen onder elkaar zijn, maar moet dat nou altijd zo gemeen?’

Dan ziet Jessie mij staan. Rein kijkt over zijn schouder om te zien wat er zo interessant is en onze ogen ontmoeten elkaar. Zijn mondhoek gaat omhoog, heel snel, alsof we een samenzwering hebben.

Ik voel mijn binnenste vloeibaar worden. In gedachten glijd ik van mijn skelet af, tot ik enkel nog een plasje op de grond ben. Het komt door zijn ogen. Ik ken niemand die zulke ogen heeft als Rein. Het zijn net diepe, helderblauwe bergmeren. Ik wil er wel in zwemmen.

‘Je mond hangt open,’ smaalt Jessie behulpzaam.

Shit.

‘O. Ik... Hier is doekje.’ Schijnbaar niet meer in staat een normale Nederlandse zin te formuleren steek ik een hand vol doekjes naar voren.

Linda roept: ‘Voor het kwijlen!’

Bah. Voor deze keer moet ik die trutten gelijk geven. Waarom sta ik als een debiel te brabbelen?

‘Dank je,’ zegt Rein, die de doekjes van me aanpakt. Hij glimlacht naar me en zijn vingers raken de mijne heel even. Prompt verschiet mijn gezicht van normale niks-aan-de-hand-kleur naar pimpelpears. Ik heb zin om me gewoon achterover te laten vallen en dood te gaan.